

Full diocesà

5 de gener del 2020

p6 —Intencions de pregària del Papa per al 2020

p7 —Conversió a la fe catòlica d'un anglicà destacat

Punts suspensius

El pensament, suspès, vola per l'aire
i calla la paraula, reticent;
alça la veu, melosa i rica flaire,
que omple del tot l'espai i el cel silent.

Aquí en aquest món nostre tan garlaire
arriben de puntetes, d'Orient,
tres reis amb or, encens, mirra no gaire
com aturant la frase i el moment:

misteriosos, ells, l'ànim enjòlit
mantenen de la gent, que va de bòlit,

quan encantats, els ulls, com vius estels
darrere uns màgics punts, de gust excels,

veuen com l'univers resta incomplet...
fins a adorar l'Infant ros i blanquet.

(Poema de Carles Riera, del llibre *Déu a prop*. Pintura «L'Adoració dels Mags», de J.B. Maíno, Museu del Prado)

«La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu»

Diumenge II després de Nadal / Cicle A

Lectura del llibre de Jesús, fill de Sira

La saviesa, s'elogia ella mateixa, es gloria enmig del seu poble, parla en la reunió del poble de l'Altíssim, es gloria davant dels seus estols, s'enalteix enmig del poble, s'admira d'ella mateixa en la reunió santa, fa el seu elogi davant la multitud dels elegits i entre els beneïts es proclama beneïda, dient: «El Senyor de l'univers em donà una ordre, el qui em va crear i m'assenyala on plantaré la meva tenda em digué: "Acampa entre els fills de Jacob, fes d'Israel la teva heretat, treu nous plançons entre els meus elegits." »M'ha creat abans del temps, des del principi, i mai més no deixaré d'existir. Li dono culte davant d'ell al temple sant. Així m'he establert a Sió, m'ha fet trobar repòs a la ciutat que ell i jo estimem, exerceixo el meu poder a Jerusalem. He tret brotada en un poble ple de glòria, en la possessió del Senyor, en la seva heretat; estaré per sempre en la reunió dels sants.» (24,1-4.12-16)

Salm responsorial

El qui és la paraula es va fer home
i plantà entre nosaltres el seu tabernacle.
(Salm 147)

Lectura de la carta de sant Pau als cristians d'Efes

Beneït sigui el Déu i Pare de nostre Senyor Jesucrist, que ens ha beneït en Crist amb tota maena de benediccions espirituals dalt del cel; ens elegí en ell abans de crear el món, perquè fóssim sants, irrepreensibles als seus ulls. Per amor ens destinà a ser fills seus per Jesucrist, segons la seva benèvola decisió, que dóna lloança a la grandesa dels favors que ens ha concedit en el seu Estimat. Per això, ara que he sentit parlar de la fe que teniu en Jesús, el Senyor, i del vostre amor per tots els fidels, jo no em canso de donar gràcies per vosaltres, i us recordo en les meves pregàries, demanant al Déu de nostre Senyor Jesucrist, el Pare gloriós, que us concedeixi els dons espirituals d'una comprensió profunda i de la seva revelació, perquè conegueu de veritat qui és ell: demanant-li també que il·lumini la mirada interior del vostre cor, perquè conegueu a quina esperança ens ha cridat, quines riqueses de glòria us té reservades, l'heretat que ell us dóna entre els sants. (1,3-6.15-18)

Evangelí segons sant Joan

Al principi ja existia el qui és la Paraula. La Paraula era amb Déu i la Paraula era Déu. Era, doncs, amb Déu al principi. Per ell tot ha vingut a l'existència, i res del que ha vingut a existir no hi ha vingut sense ell. Tenia en ell la Vida, i la Vida era la Llum dels homes. La Llum resplendeix en la foscor, però la foscor no ha pogut ofegar-la. [...] Existia el qui és la Llum veritable, la que, en venir al món, il·lumina tots els homes. Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit. Però a tots els qui l'han rebut, als qui creuen en el seu nom, els concedeix poder ser fills de Déu. No són nascuts per descendència de sang, ni per voler d'un pare o pel voler humà, sinó de Déu mateix. El qui és la Paraula es va fer home i plantà entre nosaltres el seu tabernacle, i hem contemplat la seva glòria, que li pertoca com a Fill únic del Pare ple de gràcia i de veritat. (1,1-18)

«Era present al món, al món que li deu l'existència, però el món no l'ha reconegut. Ha vingut a casa seva, i els seus no l'han acollit»

La Paraula es va fer home

Manel Gasch, OSB

El cristianisme, entès com el seguiment de Jesucrist, només es pot reclamar vàlid per a tots els temps i persones si participa de Déu. Només en aquesta connexió pot haver-hi l'explicació que tot passa i Crist roman. L'evangeli d'avui, repetit tres vegades en la nostra litúrgia aquestes dues últimes setmanes (el dia de Nadal, el dia 31 de desembre i aquest segon diumenge de Nadal), ens parla precisament d'aquesta connexió entre Déu, Jesús de Natzaret, anomenat el Crist, i el món, és a dir, nosaltres.

I aquest evangeli ens diu tres coses profundes, nuclears de la nostra fe: que Déu existeix i ha estat sempre present en el món amb la seva Paraula, que aquesta Paraula va voler fer-se home en Jesucrist i que a nosaltres se'ns proposa de reconèixer aquestes veritats i se'ns deixa la llibertat de fer-ho o no fer-ho.

En la humanitat hi ha la Paraula de Déu. La nostra intel·ligència, la nostra creativitat no ha pogut dir res més important de ningú. En Jesucrist es fa real alguna cosa que ens sobrepassa, una cosa més gran: Déu.

Un motiu raonable en l'actualitat perpètua i en la resistència a tot suborn de la persona de Jesús de Natzaret i del seu missatge, és que Jesús és aquest home en el qual s'ha encarnat la Paraula de Déu.

Que el nostre ésser cristià visqui del contacte amb Jesucrist, conscients que davant d'ell som davant de Déu. Que cadascú en la seva vida trobi aquest diàleg entre la foscor i la llum, entre la resistència i l'Evangeli, entre l'entossudiment i l'obertura a Déu.

La imatge

De la contemplació del tron de Déu neix el majestuós poema que encapçala l'evangeli de Joan, resum d'allò que s'hi proclama. La Paraula, per la qual Déu que ha creat el món, l'estima tant que esdevé home entre els homes.

Però el món no l'ha reconegut, no l'ha acceptat. Els qui l'accepten són fills de Déu i han contemplat la seva glòria per a ser testimonis del seu amor i la seva obra.

Sant Joan a Patmos (1413-16). G. Van Limburg

Agenda

Lit. hores: Setmana II

6 dilluns

Epifania del Senyor i adoració dels Sant Reis (festa de precepte)
Onom. d'Adoració o Dora
Nostra Senyora dels Reis (a Santa Maria del Pi, Barcelona)
Is 60,1-6/Salm 71/Ef 3,2-3a.5-6/
Mt 2,1-12

7 dimarts

—Sant Ramon de Penyafort
1Jn 3,22-4,6/Salm 2/
Mt 4,12-17.23-25

8 dimecres

—Sant Apol·linar
1Jn 4,7-10/Salm 71/Mc 6,34-44

9 dijous

—Sant Eulogi de Còrdova
—Sant Julià i Basilissa
—Santa Marciana
1Jn 4,11-18/Salm 71/Mc 6,45-52

10 divendres

—Sant Nicanor
—Sant Gregori de Nisa
1Jn 4,19-5,4/Salm 71/Lc 4,14-22a

11 dissabte

—Sant Higiní
—Sant Anastasi
—Santa Honorata i Hortènsia
Beata Anna Maria Janer
1Jn 5,5-13/Salm 147/Lc 5,12-16

12 El Baptisme de Jesús / Cicle A

—Sant Elred
—Santa Tatiana
—Sant Arcadi
Is 42,1-4.6-7/Salm 28/
Ac 10,34-38/Mt 3,13-17

L'actualitat de sant Francesc Coll (i III)

10è aniversari de la canonització - Gna. Luciana Farfalla

En aquest desè aniversari de la seva canonització, en aquest passat Mes Missioner Extraordinari i en el marc del Sínode per l'Esperança, volem alegrar-nos i inspirar-nos en sant Francesc Coll, sant missioner de la diòcesi de Vic.

Ell és un testimoni atge lluminós i actual del que pot ser una vida que —fent front als desafiaments d'una època no pas més fàcil que la nostra, en la qual totes les seguretats i privilegis de què havia gaudit l'Església es van esfondrar de sobte—, sense deixar-se guanyar per la por però tampoc per la comoditat, es bolca en sortida cap als homes i dones que esperen el consol i la llum de la Paraula.

Així ho entenia el bisbe d'Urgell, quan

confessava en una carta: «El que fa prodigis és el bon P. Coll, i no sé com donar gust als [altres pobles] que m'ho demanen. En el dia fa un llarg novenari en Castellbò, i fins de deu hores lluny acudeix la gent a sentir-lo, i fan la seva confessió general. Els pobles, veritablement, tenen fam de la divina paraula i, quan troben alguna cosa que els parla al cor, es rendeixen i muden de vida. Déu ens doni molts homes apostòlics com el P. Coll, i Déu ens tornarà a la pau, que tant necessitem.»

Sant Francesc Coll, sant de casa nostra, de la nostra diòcesi de Vic, pròxim, senzill, cordial, intercediu perquè es renovi en nosaltres aquesta santedat missionera que tant necessitem!

Necrològica

Mons. Fèlix Guàrdia i Torrents

Havia nascut a Vic l'11 de juliol de 1933 i ordenat de prevere el 22 de desembre de 1956.

Fou vicari de Moià (1957) i Manlleu (1959). A Manresa tingué diverses responsabilitats: capellà de les Dominiques de Santa Clara, professor de religió, consiliari d'Acció Catòlica i escoltes, ecònom de la parròquia de Crist Rei (1971), etc.

El bisbe Josep Maria Guix el convertí en el seu principal col·laborador. Fou vicari general de la diòcesi (1983-2005), degà-president del capítol de la catedral (1992-2001). Presidí la Comissió Diocesana per al Patrimoni Cultural (1983-2005), entre altres responsabilitats diocesanes. Des de l'any 2004 residia a la Casa Sacerdotal vigatana. Aquest mateix any va ser nomenat «Prelat Nostre Honorífic» pel papa Joan Pau II.

Morí a Vic el dia 13 de desembre, a vuitanta-sis anys d'edat i seixanta-tres de ministeri de prevere. Al cel sia.

«Com a jove i laic, tinc moltes idees a aportar a l'Església»

Els grups sinodals van creixent

Cesc, estudiant universitari, Moià.

Per què t'has apuntat a un grup sinodal?

M'he apuntat a un grup sinodal perquè penso que, com a jove i com a laic que viu la fe en el món d'avui, tinc moltes idees a aportar a la nostra Església. És una forma d'expressar lliurement les meves opinions i punts de vista sobre els reptes que afronta l'Església.

Què esperes del Sínode?

Del Sínode espero que serveixi, primerament, per a animar-nos a tots, joves i grans, a ser una força viva en l'Església i en el món, i després, espero que

ajudi la nostra església de Vic a afrontar els reptes de la nostra realitat amb la col·laboració de tots nosaltres. Pot ser realment una oportunitat per a tots a fi de sentir-nos una part important i valuosa en la vida de l'Església ara i en el futur.

Pots inscriure el teu grup sinodal a la web del Bisbat.

Darreres presentacions

El propassat mes de desembre, amb les presentacions del Sínode a l'església del Carme de Vic i a la casa Claret de Sallent, va acabar la satisfactòria gira de presentació del Sínode Diocesà al llarg de tota la geografia del bisbat.

Molta gent ha pogut conèixer aquest projecte il·lusionador i ara és l'hora que molts puguin aportar el seu gra de sorra de cara al Sínode i al futur de la diòcesi formant part dels grups sinodals.

Intencions de pregària del Papa per a l'any 2020

Redacció

Gener: Perquè els cristians, els qui segueixen altres religions i les persones de bona voluntat promoguin la pau i la justícia en el món.

Febrer: Perquè el clam dels germans migrants víctimes del trànsit criminal sigui escoltat i considerat.

Març: Perquè l'Església a la Xina perseveri en la fidelitat a l'Evangeli i creixi en unitat.

Abril: Perquè totes les persones que es troben sota la influència de les addiccions siguin ben ajudades i acompanyades.

Maig: Perquè els diaques, fidels al servei de la Paraula i dels pobres, siguin un signe vivificant per a tota l'Església.

Juny: Perquè aquells que sofreixen trobin camins de vida, deixant-se tocar pel cor de Jesús.

Juliol: Perquè les famílies actuals siguin acompanyades amb amor, respecte i consell.

Agost: Per totes les persones que treballen i viuen de la mar, entre elles els mariners, els pescadors i les seves famílies.

Setembre: Perquè els recursos del planeta no siguin saquejats, sinó que es comparteixin de manera justa i respectuosa.

Octubre: Perquè en virtut del baptisme els fidels laics, especialment les dones, participin més en les instàncies de responsabilitat de l'Església.

Novembre: Perquè el progrés de la robòtica i de la intel·ligència artificial estigui sempre al servei de l'ésser humà.

Desembre: Perquè la nostra relació personal amb Jesucrist s'alimenti de la Paraula de Déu i d'una vida d'oració.

FESTES MÒBILS 2020:

Dimecres de Cendra - 26 de febrer

Diumenge de Rams - 5 d'abril

Pasqua de Resurrecció - 12 d'abril

El Sant Crist d'Igualada - 14 d'abril

Pentecosta - 31 de maig

Corpus Christi - 14 de juny

Sagrat Cor - 19 de juny

Advent - 29 de novembre

Conversió d'una figura anglicana al catolicisme

Gavin Ashenden va ser capellà de la reina d'Anglaterra

Un bisbe anglicà de renom internacional i antic capellà de la reina Isabel II ha deixat l'Església anglicana per convertir-se al catolicisme.

El bisbe Gavin Ashenden fou rebut en la plena comunió catòlica pel bisbe Mark Davies en el quart diumenge d'Advent, a la catedral de Shrewsbury (Anglaterra).

Té una llarga trajectòria com a comentarista de la BBC i a nivell intel·lectual: ha estudiat dret i, després d'un estudi de postgrau en psicologia de la religió en el Heythrop College de la Universitat de Londres, dirigit pels jesuïtes, va completar un doctorat i va passar vint-i-tres anys com a professor titular i capellà principal a la Universitat de Sussex, fent conferències sobre psicologia

de la religió i sobre literatura.

«Vaig veure com l'Església d'Anglaterra sofria el col·lapse de la integritat interior en empassar-se el descens de la societat secular a una cultura postcristiana», assenyalà.

Ashenden va declarar que estava «especialment agraït per l'exemple i les oracions de sant Joan H. Newman», i afegí: «Ara, com llavors, la seva experiència ens posa de manifest que l'Església d'Anglaterra té les seves arrels en els valors de la cultura secularitzada més que en la base de la tradició bíblica, apostòlica i patristica.»

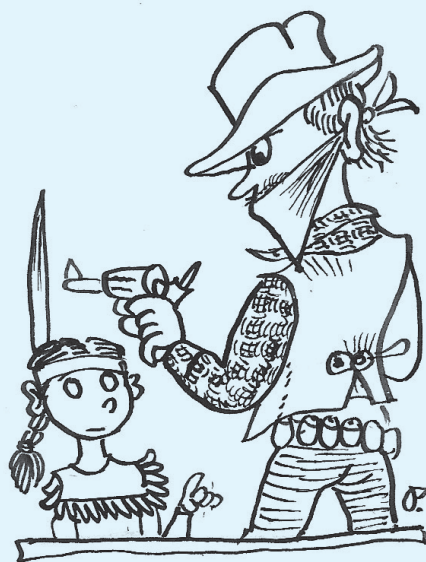
Ashenden té la convicció que l'Església catòlica és l'única alternativa al marxisme cultural.

La Dita

«Ningú no és ben rebut al seu país»

Sebastià Codina, prev.

Ningú no és ben rebut al seu país...
(rebutjats a casa i entre els veïns).
No es pot complaure a dos amos...
(voler quedar bé amb tothom).
Negar la sal i el pa... (desenten-
dre's dels altres. Ja t'apanyaràs!)
No esperar que caigui el manà
del cel... (ens hem d'espavilar, cal
ser-hi).
No en quedarà pedra sobre pedra...
(tard o d'hora tot se'n va en orris).
No saber de la Missa la meitat...
(aparentar saber-ne més que ningú).
No saber-ne ni una jota... (no
haver entès res).
No ser sant de la seva devoció...
(persona que no cau bé).
Posar el dit a la nafra... (encer-
tar-la. Anar-hi pel dret).
Parar l'altra galta... (ben dispo-
sats a rebre insults).

La seva alegria en veure allà l'estrella va ser immensa (Mt 2,10)

Romà Casanova, bisbe de Vic

Aquells mags vinguts d'Orient són uns dels protagonistes de la festa de l'Epifania; encara que el protagonista és Jesús, perquè és l'estrella que seguien els mags la que indicava el seu naixement; i, arran del trobament amb ell, *la seva alegria en veure allà l'estrella va ser immensa*. Per aquesta raó també en la festa de l'Epifania els protagonistes, en la nostra cultura, són els nens, amb tota la màgia dels regals del dia dels Reis.

Els mags d'Orient són per a nosaltres imatge de la humanitat, que cerca quelcom més que la simple realitat de fer i pensar el que sempre s'ha fet i s'ha dit. Som en un temps de recerca de sentit. Són moltes les persones que, després d'una època de vivència de realitats diverses, experimenten en el seu cor un buit; una manca del sentit profund de la vida. No n'hi ha prou amb viure. Necessitem saber per què i per a què vivim. Sense la recerca de sentit, la vida humana resta en una perplexitat que es va arrecerant en el cor i l'arriba a ferir profundament.

Experimentar la buidor en el cor no és pas cap malaltia ni cap realitat estranya a l'ésser humà. Sentir aquesta experiència és semblant a la de tenir set. És natural de tenir set, perquè el nostre cos necessita l'aigua per a poder viure. També experimentar buidor en el cor significa

que el nostre cor té set de quelcom que encara no hem abastat. Vull recordar aquell pensament de Mn. Cinto Verdaguer: «Lo cor de l'home és una mar: / tot l'univers no l'ompliria.»

Aquells mags d'Orient eren cercadors de sentit. La seva set de saviesa profunda els fa veure aquell estel que s'ha encès en el firmament del cel; però, encara més, en el seu cor. I passen de cercadors a pelegrins: segueixen el camí que els indica l'estel per a arribar fins aquell que, tot i no conèixer-lo, sabien que era el qui donaria sentit a la seva recerca i al seu camí. I ells cercaren, caminaren i trobaren. I, com a fruit de la seva trobada, l'alegria va fer niu en el seu cor.

Els Mags d'Orient passaren de cercadors a pelegrins

En aquests temps de foscor i desesperança, els mags ens diuen que no hem de fer callar el nostre cor; hem de deixar que ens guïï per camins de veritat i d'amor, perquè hi ha Algú que pot assaciar el nostre cor, donant-li el sentit de la vida. «L'alegria de l'Evangeli omple el cor i la vida sencera dels qui es troben amb Jesús» (Francesc, *Evangelii gaudium*, 1).

